

Skådespelarens centrum är omgivningen. Det är den som gör att skådespelaren känner något. Skådespelaren kan inte känna något utan omgivningen.

Replikerna är inte skådespelarens repliker, utan medspelarens. Det är inte skådespelaren som skall känna något när repliken uttalas, det är medspelaren. Skådespelaren känner ju något i alla fall, eftersom hon känner något för sin medspelare och sin situation.

En skådespelare kan bara göra två saker som är konstnärligt förankrade: Påverkas och Påverka.

Allt annat som sker i pjäsen sker ändå, eftersom det står i pjäsen. Tolkningen, det som betyder något utöver handlingen, scenerierna, replikerna m.m., är den emotionella attacken på scenen, där karaktären vill påverka sin omgivning, eftersom den påverkar henne.

Alltså måste

Aktionen vara emotionellt laddad: Det räcker inte med att säga "Jag vill bli kung", det måste formuleras i en emotionell tolkning: "Jag vill slippa känna självförakt"

Aktiviteterna måste vara emotionellt fokuserade på medspelaren: Det räcker inte med att säga "Jag charmar", det måste formuleras: "Jag vill få honom att känna sig charmad"

Värdeladdningen är inte vad jag känner, utan vad min omgivning får mig att känna. "Jag är besviken" räcker inte, utan måste kretsa kring något utanför skådespelaren: "Du gör mig besviken".

Att flytta fokus från sig själv. Att formulera emotionella tolkningar. Att ständigt vilja påverka sin omgivning.

Det är skådespelarens arbete.